

Tunturi-mökin Kaisa

Jo kuudettakymmentä vuotta tuntur'ituvaassa hän elelee... Omaan apuunsa mummo saa luottaa, yksin karjaa kun paimentelee.

Kesät karjaa paimentaa päivät, talvet sukkaa kutoo ahkeraan... Näin kesät, talvet taakae jäävät... aika rientelee latuaan.

Jospa ken Kaisalta kysyy: — Tuntur'ituvaassa miten jaksetaan? "Kas, hyvin kun terveenä pysyy — kiitos kyseymätänne vaan."

Mutta kylällä kysyjä kuulee: — Karu Kaisankin elämä on... Kovin kylmästi vuorilta tuulee: usein vilu viiltävi armoton...

Usein nälkä mökkiin tien löytää, puute lähellä aina majailee. Murut täyttävät mummon pöytää — rääsyt vuodetta vaan peittelee...

Muille sukkaa mummo laittaa, ömiin jalcoihinsa niitä ei saa, vaikka kolotus jaloissa heittää, vuoripolkua kun hän vaeltaa...

Näitä samoja teitä aina hän on kävellyt vuosittain, sama arkena kun sunnuntaina: käydä tunturin kupeita vain...

Siellä väliin metsihin huhuu, joskus laulunkin viritää voi... Näin vanhus suruissaan puhuu, näin murtunut äänensä soi:

"Tämä maailma kaunis, armas, vuorilta laaksoihin nään sun... miksi elämä toisille karvas, miksi katkera maljani mun..."

Vuosikymmenet yhä vaan työtä olen tehnyt mä poloinen, niin ahertanut päivää, yötä... mitä palkaksi saanut sen?

Hlottomat elämäni päivät, sama tänään kun huomenna...

Poistu konsaan ei huolen häivät... totta haihtuvat — haudassa!"

Kylänvälle ei itke suruansa, tuskin vaivojaan hän valittelee. Rikkaat köyhälle ei apuansa anna... niin mummo ajattelee.

"Tuntur'mökkiin jolloinkin kaadun, kuolen huoleen ja puutteeseen, tahi metsätielle mä maadun — totta korjaavat turpeeseen..."

Ei mummo sitä vielä tiedä, mitä moni jo tietää voi: Köyhät ijäti ei kurjuutta siedä, yhtä nöyrinä eivät olla voi!

Mummon vanhaan sieluun ei sovi, että onni kaikille otetaan ja auaistaan onnelan ovi: pidot kaikille valmistetaan.

Hän uskoa ei sitä tohdi, vaikka siitä hälle kerrotaan:

Aika rientää päivää kohti, jolloin vääryys poistetaan!

"Onnellinen varmaan oisin, jos totta tuo nyt lie... jotta tunturi tupaankin voisi käydä suora ja kivetön tie..."

Näin mummo vakaana huokaa jatkaessaan kyselyjään: "Vanhat saisivat hoitoa, ruokaa vapautta, lepoa ja lämpimää..."

Kaisa-mummo tuskin aikaa vielä niin ihanaa nähdä saa. Ehtiä tupertua tunturi tiellä... ehti peittää jo kylmä maa...

Kiireesti, kiireesti työhön, käydään nääntyvät pelastamaan... muuten yöpyvät orjuuden yöhön, jos veltoina ain' vuotamme vaan.
H. M.

Karoliina-neidin kihlajaiset

Kirj. Väinö Syväne.

Rouva Juntula oli yleensä tunnettu ahneeksi ja mitä ilkeämpimäksi emännäksi koko paikkakunnalla. Hänellä eivät palvelijattaret voineet olla kuin jonkun viikon, tuskin kukaan vielä oli ollut kahta kuukautta kauemmin. Rouva Juntula kävi keittiössä yhtä monta kertaa päivässä kuin on minuuttia tunnissa, ja aina oli hänellä jotain nalkutettavaa: toisinaan oli ruoka liian suolaista, useasti työt tehty huonosti ja vielä useammin ei oltu tehty mitään.

Jos hän olisi tyytynyt edes tähän, mutta kun hän tämän lisäksi tunkeutui vielä palvelijattaren yksityisasioihin, mitä arkaluontoisempiinkin, niin teki hän heidän elämänsä luonansa aivan sietämättömäksi. Hän oli niinkin julkea, että aukaisi palvelijattarille tulevia kirjeitä — tietysti salassa.

Tällä kunnan rouvalla oli tyttärikin. — Josko hän oli äitiänsä parempi? — Oli, kyllä hän oli! Hän oli todella paljo, paljo parempi kuin äitinsä katkeroitteinaan palvelijattarien oloa. Hän osasi vielä myrkyllisemmin heitä pistellä, paljoo taitavammin heitä moittia. Etenkin jos he olivat häntä kauniimpia (ja niitähän ei jumalaparatkoon ollut vähän), silloin hän teki voitavansa löytääkseen jotain vikaa heidän kampauksessaan, pukeutumisessaan, — yleensä hän etsi sellaisia seikkoja myrkyttääksensä heidän elämäänsä, joita ainoastaan patentti-ilkeä vanhapiika voi keksiä.

"Karoliina-neiti" oli ollut kihloissa jonkun rappiolle joutuneen heittäjän kanssa, joka oli käyttänyt sukunimensä edessä "von", ja pahat kiellet kertoivat siitä olleen jotain pientä seurausta, mutta Karoliina oli heti matkustanut ulkomaille ja asia oli tehty "klaariksi"...

Uusi palvelijattar, Rauha Tamminen, oli ollut vasta pari päivää talossa. Heti hänen tultuansa oli ollut hirveästi työtä; oli näet Karoliina-neidin syntymäpäivävalmistelut, hän täytti juuri niinä päivinä — niin, sitähän ei saanutkaan hevillä tietää. Miespuoliset vierat arvasivat aina hänen ikänsä — kohteliaisuudesta — noin 8—10 vuotta nuoremaksi kuin mistä he todellisuudessa ajattelivat. Ka-

roliinalla oli, huolimatta tunnetusta ilkeydestään ja rumuudestaan, joku kosijakin, joka aina imarteli häntä. (Siihen oli vaikuttamena joku kymmenentuhattamarkkaa, jotka hänen isänsä oli jättänyt jälkeensä elintarkekeinoittelun tuloksena.)

Tuli sitten odotettu syntymäpäiväjuhla. Ruokaa ja juomaa oli poikkeuksellisen runsaasti. Rauha Tamminen oli aivan näännyksissä, sillä kekerit kestivät aina pikkutunneille saakka. Hänen oli yksinään valmistettava ruoka noin parillekymmenelle hengelle, ja sitäpaitsi pidettävä huolta tarjoilemisesta, ja koko ajan rouva haukkua motkotti hänen kiinteillänsä.

Aamulla oli hän nukahtanut tavallista myöhemmin. Varmana siitä, että rouva ja neiti nukkuisivat iltopäivään saakka, ei hän pannut kahvipannu tulelle, maisteli vain illallisia ruuan jätteitä ja alkoi pestä astioita. Mutta hän erhetyi, sillä samassa tulla pöllähti rouva keittiöön pyylevänä ja pahatuolisena ja Karoliina hänen jäljessään.

Heidän suunnitelmansa oli mennyt myttyyn. Heillä oli ollut varma usko siitä, että syntymäpäiväjuhlasta olisi samalla tullut kihlajaisekin, sillä olhean eräs konttoripäällikkö hakkailut Karoliinaa ja äiti oli puhunut tahi oikeammin vihjaillut "sulhaselle", että olisi parasta kiirehtiä asiaa ja että mitäs niistä turhista viivytelyistä... Mutta syntymäpäivällä olikin konttoripäällikkö käyttäytynyt erikoisen kylmästi ja pidättäytyvästi ja kuului kuis-kauksia, että hän olisi juuri mennyt kihloihin erään rikkaan kartanonomistajan ainoan tyttären kanssa.

Oliko siis ihme, että äiti ja tytär olivat äkäsillä tuulella, etenkin tytär, joka oli ystävättäriille siitä jokseenkin selvin sanoin viittaillut. Tietysti piti saada purkaa kiukkuun jollekin, ja kun ei ollut ketään muuta, niin palvelijattarille. Ja oiva tilaisuus osottautuikin.

Rouva, joka oli etumaisena, aloitti puheen:

— Vai niin, vai ei vielä kahvikaan ole tulella, kylläpä tämä on kaunistaa. Ja astiat? Vai eivät nekään oikein ole pesty! Mitä Rauha on oikeastaan tehnyt tänä samuna! Tietääkö Rauha oikeastaan mitä varten hän on otettu tänne? — Tämäpä on kaunistal!

— Niin, ja silitysrautakaan ei ole

kuuma, kirkui Karoliina. — Missähän se fröökynä on viettänyt yönsä kun on noin unisen näköinen, lisäsi hän myrkyllisesti.

Rauhan olisi tehnyt mieli heittää lautanen päin Karoliinan ilkeätä naamataulua, mutta hän hillitsi itsensä. Hän kääntyi vaan hitaasti ja hänen liasta työstä ja valvomisesta rasituneet silmänsä saivat tutkivan ja ylevän ilmeen. Hän loi Karoliinaan sellaisen katseen, että tämä tunsikin toinen näkisi hänen lävitsensä.

Mitä, mahtaisiko hän tietää jotakin seikkailustani, välähti heti Karoliinan aivoissa.

Rouva keskeytti hänen mietelmänsä. Hän aloitti nyt oikean haukkumistulvan ja Karoliina, toinnuttuaan ensi hämmingistään, hoiti säästystä tunnetulla näppäryydellänsä.

Rauhan tyyneys kiukutti heitä äärimmilleen. Yhtäkkiä meni Rauha vesijohdolle, huutoi ja pytki käteensä ja rupesi kokoamaan tavaroitaan.

— Minä muutan täältä heti, täällä on mahdoton olla. Te ette ole ihmisiä, vaan rakkikoiria pahempia, lausui hän kylmän tyyneesti.

— Kuinka sinä uskallat puhutella äivistyneitä ihmisiä tuolla tavalla, sähisi rouva kiukusta suunniltaan.

Rauha hymyili halveksivasti. Karoliina koitti jos jollakin hävetytömyydellä järkyttää Rauhan tyyneyttä, mutta vaikka hän olikin aika etevä, ei se kuitenkaan onnistunut.

Rouvakin sai taas puheenvuoron:

— Minä en maksa penniäkään, jos lähdet ilman irtisanomisaikaa.

— Sitä en ole pyytänytäkään. Voitetaan niillä rahoilla ostaa kukkasia seuraaviin "kihlauskemuihin", minä suon kyllä mielelläni teille sen ilon.

Rauha Tamminen veti päällysnutun ylleen ja ottaen matkalaukun käteensä, lausui ivallisen kohteliaasti "hyvästi" ja poistui.

Rouva ja Karoliina töllistivät ymmällä toisiinsa. Täällä he eivät olleet odottaneet...

MILFORD, N. H.

Kesäinen tervehdys kaikille Toverittaren lukijoille. Piirtelen nyt taas vähän kuulujuttuja meidänkin toiminnasta. Täällä sitä vaan mennään pikku hiljaa eteenpäin. Toimintamme on ollut kokolailla vilkasta näin pienessä joukossa nähden. Olemme pitäneet iltamia joka lauantai ja koko-

uksia säännöllisesti.

Karjalan kommuunille tulevan osuutemme olemme myöskin koettaneet suorittaa. Toukok. 28 p. oli meillä iltama Karjalan kommuunin hyväksi, jossa suoritettiin tarkoitusta vastaavaa ohjelmaa. Toukok. 30 p. oli meillä ensimmäinen kenttäjuhla taas pitkän talven perästä, nimittäin ensimmäinen meillä "hiippakuntalaisilla." Yleisöä juhlamme oli saapunut mäännikkö kirjavaksi ja kaikki näyttivät nauttivan kaikesta siitä mitä siellä esitettiin ja tarjottiin. Kaiken hauskuuden lisäksi oli seuraavaa ohjelmaa. Lyhyen puheen piti toveri K. Ellonen. Runon lausui Mrs. Williams. Kaikki lähtivät tyytyväisinä juhlia kotiinsa.

Uutta "Eteenpäin" lehteä tulee tänne sievoinen summa. Kehotan kaikkia tilaamaan äänenkannattajansa. Kun asiamies tulee työköne, niin älkää sanoko, että es minä tilaa, enkä sitä tykkää lukea, kun siinä ei ole mitään hauskaa. Kertakaikkiaan jättäkää sellainen veltoisuus pois! Tilkkaa siis itsellenne "Eteenpäin". Ja muistakaa, että Toveritar on välttämätön jokaiselle naiselle. Toveritar on ainoa suomalainen naistenlehti. Sitä lukiessa selvenee meille paljon asioita ja naisetkin sen kautta tulevat huomaamaan, että heidän täytyy toimia miehen rinnalla suorittamassa yhteistä työtä luokkataistelu liikkeessä.

L—a.

— Jos tahdot tehdä hyvän palveluksen tuttavallesi tilaa hänelle Toveritar.

Farmi Myytävänä.

85 eekkerin mustanmullan maatila, jossa on paljon hirsimetsää, 48 eekkeriä viljelyksellä, 95 hedelmäpuuta, 7-huoneen asuinrakennus (jossa on yksi erittäin suuri huone), 2 kanahuonetta ja 3 muuta ulkoahuonetta; kaikki hyvässä kunnossa olevia. Myös 6 lehmää, 2 hevosta, 2 sikaa, 60 kanaa ja kaikenlaista maanviljelys-koneistoa, kääryjä, vauvoja ja valjaita. Lähellä koulua ja kauppaa, 2 mailia rautatielle ja 6 mailia kaupunkiin.

Hinta kaikkineen \$2,650, josta alle \$1,450 ja loppu helpoilla ehdolla.

Tiedustelkaa osotteella: MRS. HELLEN WOSERMANEN Box 55, .. Wauregan, Connecticut.